

Rapport från SLF

Anders Larsson

Svenska Ljussättareföreningen (SLF) är sedan några år en samarbetsförening till STTF. SLFs ordförande Anders Larsson informerar här om vad som har hänt i föreningen.

När jag konsulterar min kalender får jag information om att vi har kommit en bra bit in på våren, men när jag tittar ut så är intrycket snarare att vi inte har lämnat vintern. Det är dock en sak som skiljer och det är att det rejält ljusare ute när jag lämnar min arbetsplats vilket jag får ta som ett viktigt tecken på att vi går mot sommaren.. I föreningen har vi sedan förra numret av ProScen avhållit vårt årsmöte vilket ni finner en kortare rapport från nedan. I övrigt får ni en liten reflektion över en utställning vi har besökt som ett föreningsmöte i Stockholm.

Rapport från SLFs årsmöte

Den 19 mars var det så dags för SLFs årsmöte. Vi inledde dagen med att få en ingående demonstration av Jands Vista-ljusbord. Ett total medlemmar avstod från det vackra vädret för att få chansen att se det mycket omtalade ljusbordet och under ledning av Nicklas Gustavsson från Teaterteknik på egen hand hitta runt i menyerna och bli bekant med nytänkandet i bordet arbetsfilosofi.

Efter en liten lunchpaus vidtog de sedvanliga årsmötesförhandlingarna. Efter att årsberättelse och ekonomisk rapport hade blivit genomgångna gav årsmötet den avgående styrelsen ansvarsfrihet för det gångna verksamhetsåret.

Därpå var det dags för val av styrelse. På flera nyckelposter blev det omval (bl a av ordförande,

vice ordförande, kassör och de olika avdelningsrepresentanterna), men vi fick även två personer tillsatta på poster som var vakanta under det förra verksamhetsåret. Charlie Åström, frilansljussättare från Göteborg, tackade ja till att ta hand om informationssekreterarposten och till miljöljusrepresentant valdes Monica Säter som till vardags ansvarar för ljusutbildningen i Jönköping.

Det har i skrivande stund gått lite drygt en månad sedan årsmötet. Det gör att vi endast har hunnit med ett övrigt möte, vilket gick av stapeln i Stockholm torsdagen den 27 april.

Mälardalsavdelningen hade då bjudit in Anna Berglinds utställning "Jag öppnar dörren till det mörka rummet". Utställningen är placerad i berggrummen under fd Skeppsholmskyrkan i Stockholm.

Ljuset tränger undan mörkret

Den utställning som Anna Berglind har skapat är sprungen ur den historia som hennes mamma har burit på i över 50 år. Hennes mor var en av dom som överlevde förintelsen, men för den skull har det inte varit möjligt att ställa frågor om detta till modern. Inom familjen pratade man nästan aldrig om det inträffade – antingen för att man inte vågade, eller för att man inte orkade höra om vad modern hade varit med om.

Anna Berglind har nu tagit steget att börja

bearbeta denna mörka historia, och det har skett genom ljus- och skulpturutställningen "Jag öppnar dörren till det mörka rummet". Detta mörka rum är naturligtvis en metafor för det utforskade och obearbetade inom t ex en familj. För åskådarna är det inte bara en metafor utan även en mycket konkret realitet eftersom utställningen är förlagd till de annars stängda bergtunnlarna på Skeppsholmen.

På grund av de speciella förhållandena i utställningslokalen kunde endast mindre grupper se utställningen samtidigt. Från SLF hade ett tiotal medlemmar mött upp torsdagen den 27 april. På utsatt mötestid öppnade Anna själv den anonyma dörren i bergväggen vid Skeppsholmsbrons fäste för att släppa in vår grupp i den första delen på tunnelsystemet.

När dörren väl har stängts bakom oss inser vi att vi nu har lämnat allt ljus på utsidan om ytterdörren. Anna inleder lugnande med att berätta att vi har flera vakter med oss som kan hjälpa till med ljus och leda oss ut om vi behöver. Samtidigt förklarar hon att hela utställningsvandringen kommer att ske i ytterst svagt ljus – stundtals rent av i totalt mörker. Hon ber oss att ta in mörkret samt att förlita oss till våra andra sinnen.

Efter en stund i totalt mörker, då vi även har lugnat oss och tystnat, börjar så Anna sin guidning i utställningen. Det blir en vandring bakåt i historien – både vår gemensamma och i hennes familjs personliga. I mörkret ledsagar Anna hela gruppen med associativa berättelser och bilder. Vår vandring i de vindlande tunnelrummen leder fram till fem installationer som alla sinsemellan är väldigt olika.

Den inledande är en subliminal

projektion av nazismens hakors. Efterbilden av tecknet skär på näthinnan och är förblindande i det i övrigt kompakta mörkret. Efter en stund fortsätter vandringen till en ny sal där vi möter installationen "På min vattenyta". Här har Anna låtit en videosekvens reflekteras i ett vattenkar upp på en projektionsskärm. Då och då faller en vattendroppe i vattnet så att den projicerade bilden bryts upp. I den upplösta bilden flyr även minnet och berättelsen undan.

Efter att ha stannat till vid glasskulpturen "Livs Rum" går vi vidare mot "Portalen" i nästa rum. Denna del av utställningsvandringen har två sidor. Först den nästan smärtsamt ljusa som är i ett vitt rum med en stor lysrörportal som vi strax passerar genom. Innanför – på andra sidan en stor vägg – kommer vi in ett kompakt svart rum. Rummet mäter 6 x 80 meter och i dess borte ände skymtar utställningens sista installation "Horror Vacui".

Skräcken för tomrummet suger tag i oss och vi dras mot den lilla punkten av ljus som skymtar i fjärran. Väl komna halvvägs kan vi, när vi vänder oss om, se den i förra rummet så ljusa "Portalen" stå inverterad till en mörk vägg med outline av en dörrpost. Intrycket för tankarna till monoliten i rymden i Kubricks version av rymdeposet 2001.

Stående där mitt i det väldiga rummet uppstår en mycket suggestiv stämning. Vi har lämnat det ljusa rummet – men åt det hållet finns bara bilden av en mörk dörr. Framåt har vi ett annat mörker. Installationen för tankarna såväl till solförmörkelse som till modeller av svarta hål. Vi dras alla mot det lilla ljuset framför oss – likt nattens flygfån till den tända lampan – men

vi vet inte om det är nyttigt att komma för nära! Kanske är det skräcken för mörkret som drar oss mot ljuset. Men vi får inte heller röra ljuset eftersom då kan man brinna upp!

Här slutar Anna Berglind sin vandring med oss. Hon har gjort sin personliga resa men även låtit oss följa med. Hon lämnar oss kvar med våra tankar och intryck av det upplevda. Vi vandrar ut i den tidiga kvällen går mot mörka natten.

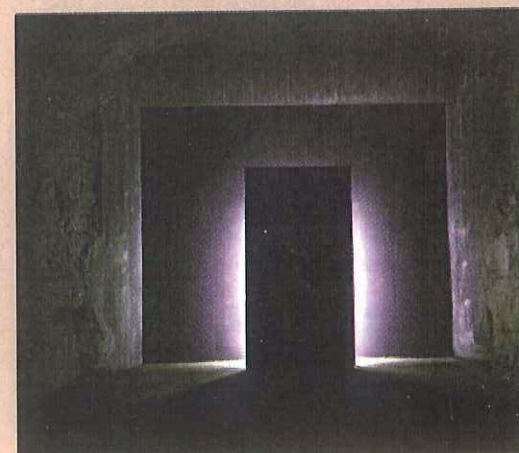
Detta var allt för den här gången. Jag hoppas att så många som möjligt kommer på Scandlight 2006 den 14-15/6 i Malmö.

På återseende i nästa nummer av ProScen.

Anders Larsson

Anna Berling är född 1961 i Stockholm. Hon är utbildad på Konstfacks glas och keramiklinje. I bakgrunden skymtar de väldiga bergtunnlar som används som utställningssalar. Foto: Mats Bäcker

Ljusportalen i det mörka rummet
Foto: Ivar Sviestins